

Nepalsrev

Ik werd wakker van de kerkklok die negen keer sloeg. Negen keer!

‘O nee!’ schreeuwde ik. Ik trok mijn schoenen aan en rende naar beneden. Aankleden hoefde niet, want ik had per ongeluk in mijn kleren geslapen. Deur open, wegwezen.

Rennen, rennen! Ik had steken in mijn zij alsof er een mes in zat, maar ik liep gewoon door. Drie minuten later was ik op school.

Ik moest even bijkomen, want ik hijgde als een gek. Toen duwde ik zachtjes tegen de deur. Dicht.

Wat nu? Aanbellen? Maar dan moest ik een briefje halen bij Dreus, de directrice. En ik kan je vertellen, dat is echt geen lolletje! Zij heeft namelijk een tarwewrat op haar wenkbrauw met zes haren erop. En daar mag je natuurlijk niet steeds naar kijken. Moeilijk man! Schiet maar

eens een kanon naast iemand af terwijl je zegt:
'Niet naar luisteren!'

Ik keek naar boven. Hé, ons lokaal was nog donker! Wacht eens, alle lokalen waren donker... En er stonden ook helemaal geen fietsen!

Was het soms weekend? Ik keek naar de straat, naar de huizen...

En ineens snapte ik het: ik was niet te laat, maar veel te vroeg. Ik had me verslapen, maar dan omgekeerd. Nepalsrev.

Oef, soms kunnen de dingen zo meevallen! De kerkklok had helemaal geen negen keer geslagen. Die laatste twee had ik erbij gedroomd! Of misschien wel de laatste drie. Mooi slim van mezelf, nu had ik lekker veel tijd. Om te beginnen ging ik maar eens een rondje over het lege plein lopen.

'Hier ziet u Tobias, de enige jongen van de school die de ramp heeft overleefd,' mompelde ik.

'Kra!' hoorde ik. Het kwam uit de grote boom. Die kraai dacht zeker: Huh? Zijn ze er nu al?

'Wrat in je vla!' riep ik terug.

'Kra!'

‘Haren in je spa!’

Ik lachte hard om mijn eigen grap. Als je alleen op de wereld bent, zul je wel moeten, namelijk.

‘Kra!’

‘Hou je taai, kraai!’ riep ik.

Mijn vriend Sep kan wél leuke grappen verzinnen, maar ja, die was er niet. Kwam hij maar per ongeluk een uurtje eerder op school. Of nog liever: kwam mees Kees maar extra vroeg! ‘Hoi Tobias!’ zou hij zeggen. ‘Kom maar gauw, we beginnen met bijles geschiedenis.’ Bij hem betekent dat samen stripboeken lezen.

Ik ging op een bank onder de boom zitten. Het was saai en ik moest plassen.

‘Kra!’

En die kraai, die bleef maar...

Hé, wacht eens even, ik had per ongeluk een rap gemaakt!

*Het is saai en ik moet plassen,
en die kraai, die blijft maar krassen.*

Was Winston er maar, hij zit ook in mijn klas en hij is een rapper. Je kunt ook *repper* schrijven,

dat rekt mees Kees goed, en daarom is hij de fijnste meester van het heelal.

Pff, ik werd onderhand keiziek van het wachten. Keiziek kun je omdraaien, dan blijft het hetzelfde. Tarwewrat ook. Niet de wrat zelf, hoor, maar het woord. Repper ook, probeer het maar eens. En o ja, Anna ook. Ik wou dat ze kwam, samen met Hasna. Hasna is het mooiste meisje van de wereld. Ik trouw met haar als we achttien zijn. Sep is ook op haar, maar toch mag ik met haar trouwen. Zo is Sep.

Pff, hoe langer ik daar zat, hoe meer ik iedereen ging missen. Ook Jackie met haar grote bekkie. Zelfs, ja zélfs Fred de beukbaviaan miste ik een beetje. Een piepklein beetje maar, hoor!

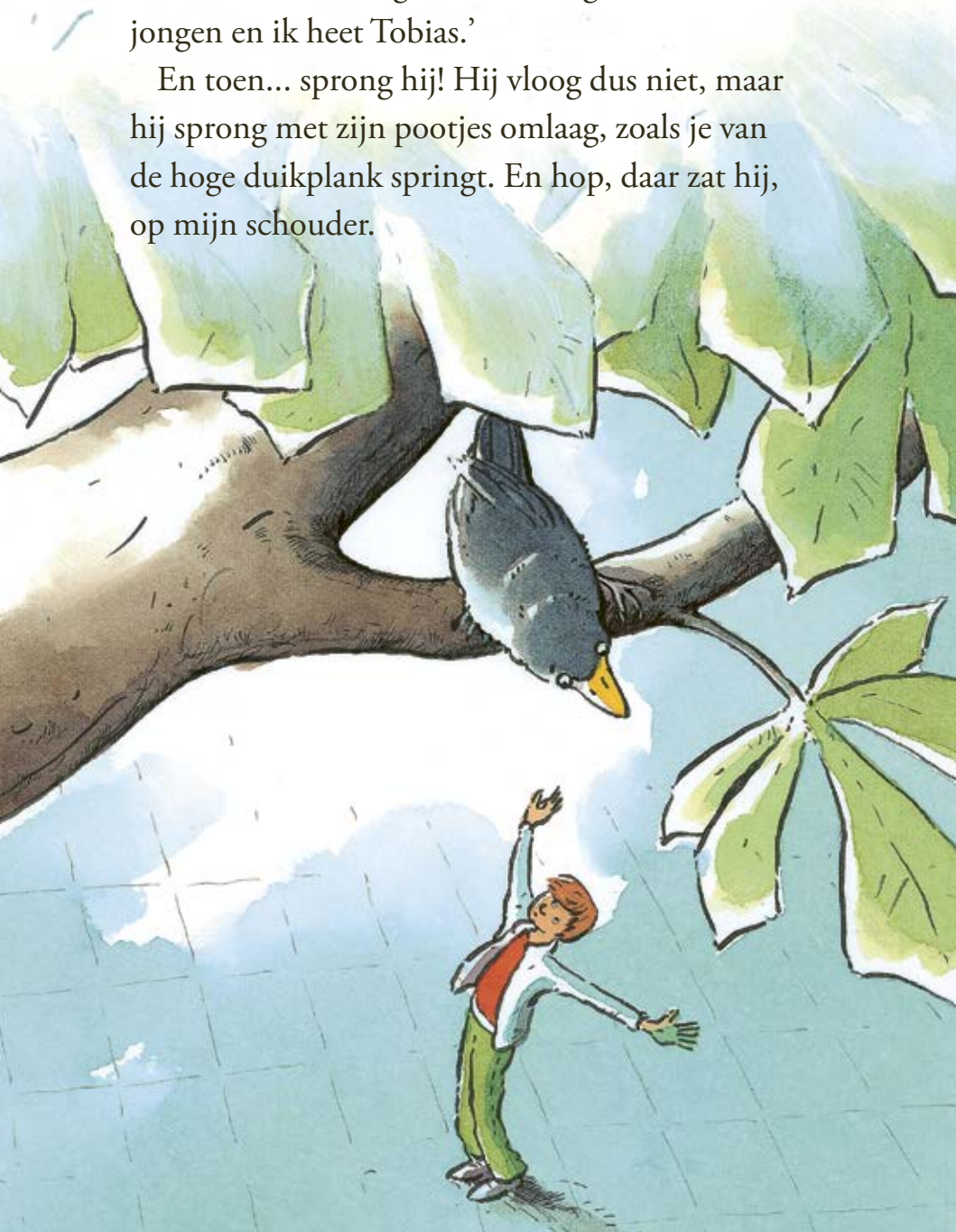
‘Kra.’

Ik stond op en keek omhoog. Daar zat hij, een slordig frommel-kraaitje. Ik spreidde mijn armen en deed zo goed mogelijk een boom na. Ik hoopte dat hij op me kwam zitten. Maar ja, je kunt zo veel hopen in het leven. Ik hoop me suf, maar helpen, ho maar!

‘Ik ben een boom,’ zei ik met een lage stem.

Het kraaitje knipperde naar me. ‘Tk,’ deed hij. ‘Nee hoor,’ zei ik gauw. ‘Ik ben gewoon een jongen en ik heet Tobias.’

En toen... sprong hij! Hij vloog dus niet, maar hij sprong met zijn pootjes omlaag, zoals je van de hoge duikplank springt. En hop, daar zat hij, op mijn schouder.

Ik bleef een tijdje doodstil staan, van geluk, maar ook om hem te laten wennen. Daarna liep ik voorzichtig naar de bank. Hij hipte wel zenuwachtig heen en weer, maar hij vloog niet weg.

‘Prr,’ hoorde ik. Zijn maagje! Hij had honger. Of was het mijn eigen maag?

‘Nog even geduld. We beginnen elke ochtend met het voedselproject,’ vertelde ik. ‘Dan mogen we ons brood vast opeten. Ik heb nooit brood, maar de moeder van mees Kees maakt voor mij altijd een boterham met een omeletje. Weet je wel hoe lekker dat is! Jij krijgt straks de helft, oké?’

‘Tk.’

Tk betekende okidoki, dat had ik al begrepen.

‘Eigenlijk is mees Kees geen meester maar een stagiair,’ vertelde ik. ‘Dus hij moet zelf ook nog naar een school waar je leert hoe je meester wordt. Maar onze juf werd ineens zwanger, dus hij is nu invalmeester. Snap je?’

Misschien knikte hij, ik kon niet zo ver opzij kijken.

De kerkklok sloeg zeven keer. Mooi zo, nog maar anderhalf uur wachten.

Tokkie

Van onze groep kwam Jackie als eerste op school.

‘Er zit een mus op je schouder,’ zei ze.

Ik moest lachen. ‘Het is een kraai!’

‘Alsof ik dat niet weet,’ zei ze snel. ‘Kleine kraai, zeg!’

Toen kwam Sep.

‘Tobias heeft een kraai!’ schreeuwde Jackie over het plein.

Ja hoor, Jackie de lopende luidspreker.

‘Wojoo, Tobias!’ Sep keek vol bewondering naar mijn schouder.

‘Hij heet Tokkie,’ zei ik trots. Ik verzon het ter plekke, maar toch was het waar. Dat kan.

‘Wist ik allang,’ zei Jackie.

‘Neem je hem mee naar binnen?’ vroeg Sep.

Ik keek naar de deur. Inspecteur Dreus stond alweer klaar. Zij doet altijd of ze iedereen wil

groeten, maar eigenlijk staat ze te controleren of er geen kraai op je schouder zit.

De volgende uit onze klas die op school kwam was Tom. Tom weet alles, álles. Als je vraagt hoe oud hij is, antwoordt hij niet hoeveel jaar, maar hoeveel minuten. Zo goed kan hij rekenen. Mees Kees heeft het weleens nagerekend op zijn mobieltje en het klopte echt. Behalve dat het natuurlijk weer een paar minuten later was geworden.

‘Tobias heeft een kraai,’ zei Jackie.

Tom schudde zijn hoofd. ‘Dat is een kauwtje. Die zijn slimmer dan kraaien, want hun hersenen zijn groter.’

‘Ha ha!’ riep Jackie tegen mij. ‘Jij dacht een kraai!’

Je mag geen meisjes slaan, dus ik haalde mijn schouders op. Hup, weg vloog Tokkie!

‘Nee, Tokkie, blijf!’ riep ik.

Hij fladderde een tijdje boven ons en vloog toen naar de boom.

‘Bedankt hoor, Jackie!’ zei ik woedend.

‘Graag gedaan,’ antwoordde ze. Maar ze zei

het zachtjes, en dat betekent bij haar: ‘Sorry.’

We renden naar de boom.

‘Tokkie!’ riepen Sep en ik.

Jackie probeerde in de boom te klimmen, Tom stond zo te zien bladeren te tellen... Maar wat we ook probeerden, Tokkie was echt verdwenen.

Toen kwam Fred de beukbaviaan erbij staan.

‘Waar kijken jullie naar?’ vroeg hij.

‘O jongens, laat maar, hij is hier!’ zei Sep.

‘Hoi Fred, we zochten je.’

Ik moest eigenlijk huilen om Tokkie, dus ging ik maar héél hard lachen.

‘Ik beuk je straks,’ zei Fred tegen Sep.

‘Voor jou zeker,’ antwoordde Sep stoer. Dat sloeg nergens op, maar dat kwam doordat hij bang was. Fred is namelijk heel erg sterk. Zo rustig mogelijk liep Sep naar de deur. Geloof me maar, als je uit jezelf in de buurt van Dreus gaat staan, ben je echt in doodsnood.

Toen ging de eerste bel. Ik keek nog één keer omhoog. Bladeren, takken, maar geen Tokkie. Ik was hem kwijt.

Mees Kees zat al in de klas, maar hij hoorde ons niet want hij had oortjes in.

‘...and forever!’ zong hij.

‘We zijn er, mees!’ Aukje tikte op zijn rug.

Hij schrok zich kapot. ‘Ehm, ik was even iets aan het voorbereiden.’

‘Wat dan?’ vroeg Lisa.

‘Verkeerslessen,’ antwoordde mees Kees.

‘Zeker het hoofdstuk over sirenes!’ riep Sep.

Iedereen moest lachen, mees Kees het hardst van iedereen en ik het zachtst.

‘Mees, Tobias had een kauwtje, maar nu is die weg,’ zei Jackie.

‘Mooi zo!’ Mees Kees stak zijn duim naar me op.

Ik snapte het wel, hij bedoelde koutje, van: verkouden. Laat maar, dacht ik.

Toen klapte mees Kees drie keer in zijn handen, net als een echte meester.

‘Pak allemaal je stoel! We beginnen vandaag met een kringmoment.’

We keken hem verbaasd aan.

‘Dat heb ik vorige week op school geleerd,’ zei

mees Kees trots. ‘In een kring heb je meer contact met elkaar.’

‘En dan?’ vroeg Wahed bezorgd.

Mees Kees dacht na. ‘Ik weet het niet. Dat krijgen we volgende week pas, denk ik.’

Eén dag per week gaat mees Kees zelf naar school om te leren hoe hij meester moet worden.

‘Kom, we doen het gewoon,’ zei Aukje en ze pakte haar stoel.

Ik bleef bij het raam staan en keek naar de boom. Misschien kon ik Tokkie lokken met her-signalen.

Iedereen begon te schuiven en te duwen, de een schoof zijn stoel heen en de ander schoof hem weer terug, Jackie maakte de kring bij het bord en Sep maakte hem bij het raam. Fred had een kring in zijn eentje. Hasna en Lisa dachten dat het een staande kring moest zijn... Maar na een uur was het zover: we zaten in een kring. Ik zat tussen Sep en mees Kees.

‘We doen toch wel het voedselproject?’ vroeg Ben.

Gelukkig, dat ging gewoon door. Ik at snel de

boterham die mees Kees me gaf, maar het omeletje was minder lekker dan anders. Ook dat nog.

Toen vertelde Jackie over Tokkie.

Ze waren er stil van, mees Kees het stilst van iedereen. ‘Hier, je mag de rest van mijn brood ook,’ zei hij na een tijdje.

Ik schudde mijn hoofd. Ik kon niet praten, want dan moest ik huilen.

Zwijgend maakten we het voedselproject af.

‘Tokkie was zeker zwart. Klopt dat?’ vroeg Lisa na een tijdje.

Ik knikte.

‘Met van die lieve blauwe oogjes,’ zei Lisa.

Sep werd boos. ‘Dat moet je niet zeggen!’

‘Ze hebben ook altijd zo’n schattig, grijs kraagje,’ ging Lisa verder.

Sep stond op. ‘Mag ik slaan, mees?’

‘Nee, dat mag niet,’ antwoordde mees Kees snel.

Lisa keek me lachend aan. Toen wees ze naar het raam.

Wojoo! Kun je flauwvallen van geluk? Op de vensterbank zat Tokkie!

Ik maakte voorzichtig het raam open. ‘Tk!’ zei ik en hop! Hij sprong tevreden op mijn schouder. Tokkie was weer thuis.

